στρογική θωπεία ἀπὸ τὴν δασκάλα, τελείως ἀντίθετη ἀπὸ το τσίμπημα τῆς δασκάλας τοῦ χωριοῦ.

Τὸ μάθημα ἐτελείωσε. Ἡ ἐπιστάτρια ἐσήμανε τὸ κουδοῦνι. Ὅλα τὰ κορίτσια, καὶ ἐγὼ μαζί των, ἐβγήκαμε στὴν αὐλή. Ἦταν ἡ ὥρα τοῦ παιγνιδιοῦ.

Ἔπαιζαν τότε τὸ «Γύρω-γύρω ὅλοι, στὴ μέση ὁ Μανώλης. Χέρια πόδια στὴ γραμμὴ, ὅλοι κάθουνται στὴ Γῆ».

Ἡ παρουσία μου ἐπροκάλεσεν ἐνθουσιασμὸ στὰ κορίτσια. Πρὶν πάω ἐγὼ στὸ σκολειό, ἔβαζαν στὴ μέση ἕνα κορίτσι γιὰ τὸ ρόλο τοῦ Μανώλη. Τώρα ἐγὼ ἤμουν ὁ μοναδικὸς ἀρσενικὸς καὶ συνεπῶς αὐτοδικαίως ἤμουν ὁ Μανώλης.

Χωρὶς νὰ μ' ἐρωτήσουν μ' ἔβαλαν στὴ μέση καὶ ἤρχισαν αὐτὸ τὸ παιγνίδι. Ἔκαναν βόλτες, ἔλεγαν αὐτὰ τὰ λόγια τραγουδιστά, ἐκάθιζαν ὅλες χάμω, κι' ἐγὼ σὰν ποντικὸς στὴ φάκα δὲν εὕρισκα ἀπὸ ποῦ νὰ φύγω, κι' ἔστεκα ἔτσι ἄφωνος κι' ἀπελπισμένος. Μοῦ ἐφαινόταν ὅλο αὐτὸ τὸ κοριτσομάνι, ὁ μέλλων ὡραιόκοσμος τοῦ Πειραιῶς σὰν κανίβαλοι, ἐνῷ ἦταν χαριτωμένο.

Ἀπὸ τὴν ἀπελπιστική μου αὐτὴ θέσι μ' ἔσωσε τὸ κουδοῦνι ποὺ μᾶς ἐκαλοῦσε γιὰ τὸ μάθημα.

Ὁ κύκλος διελύθη, κι' ἐγὼ λυτρωμένος, ἐμπῆκα κρυφὰ στὴν τάξι, ἐπῆρα τὸν κοῦκο μου κι' ἔφυγα. Δὲν ἐπερίμενα νὰ τελειώση τὸ μάθημα, ἐπειδὴ εἶχα φοβηθῆ πὼς θὰ μὲ βάλουν πάλι στὴ μέση. Ἔφθασα στὸ σπίτι κυριολεκτικῶς πετῶντας. Καὶ στὴ σχετικὴ ἐρώτησι τῆς μητέρας μου ἀπάντησα:

Μ' ἔδιωξε ἡ δασκάλα, ἐπειδὴ εἶμαι ἀγόρι.

Ἡ Τσιτσίνη μὲ διέψευσε τὸ βράδυ ποὺ ἦλθε στὸ σπίτι ἐπίτηδες. Ἐγὼ ὅμως τοὺς ἐδήλωσα ὅτι δὲν ξαναπηγαίνω στὸ κοριτσίστικο σχολεῖο.

Μ' ἐστενοχώρησαν καὶ οἱ γονεῖς μου καὶ ἡ Τσιτσίνη νὰ τοὺς ἐξηγήσω γιατί ἐπιμένω νὰ μὴ πάω σ' αὐτὸ τὸ σχολεῖο. Καὶ τοὺς εἶπα ὅλη τὴν ἀλήθεια. Τοὺς εἶπα δηλαδή:

Στὴ γειτονιά μας, κοντὰ στὸν ἅη-Νικόλα, ἦταν ἕνας παλαβὸς ἀκούων εἰς τὸ ὄνομα Μανώλης, ποὺ ἔκανε θελήματα, καὶ κατὰ κανόνα σὲ κάθε κηδεία ἐβαστοῦσε τὸ δίσκο μὲ τὰ παξιμάδια. Αὐτὸς ὁ Μανώλης ἐτραβοῦσε τῶν παθῶν του τὸν τάραχο ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονιᾶς καὶ ἀπὸ μένα. Ὅταν λοιπὸν στὸ παρθεναγωγεῖο μ' ἐπολιώρκησαν τὰ κορίτσια καὶ μ' ἔλεγαν Μανώλη, ἐπέρασε ἀπὸ τὸ παιδικὸ μυαλό μου ἡ σκέψις, ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα νὰ τιμωρηθῶ, γιὰ τὰ πειράγματα ποὺ ἔκανα στὸν πραγματικὸ Μανώλη, κι' ἔκρινα καλὸν νὰ φύγω.

Ὅλα αὐτὰ τὰ διηγήθην εἰλικρινέστατα.

Ἐγέλασε τὸ ἀγαθὸ γέλιο της ἡ Τσιτσίνη, μ' ἐχάϊδεψε ἡ μητέρα μου κι' ἐτελείωσε ἡ ὑπόθεσις.

Ἂν ὅμως ἐτελείωσε διὰ τὴν μεταβάπτισίν μου, εἶχε συνέχειαν διὰ τὸ μέλλον.

Ἀπεφασίσθη δηλαδὴ ἡ μετάθεσίς μου εἰς τὸ ἀγορίστικο σχολεῖο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Σίφνος. ΑΓΓΕΛΟΣ Α. ΚΟΣΜΗΣ

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

ΤΟ ΠΡΙΟΝΙ ΚΑΙ Η ΠΕΘΕΡΑ

Ρώτησαν κάποτε ἕναν Ἰταλὸ σοφό:

—Ποιὰ διαφορὰ ὑπάρχει μεταξὺ ἑνὸς πριονιοῦ καὶ μιᾶς πεθερᾶς;

—Τὸ πριόνι, ἀπάντησε ἐκεῖνος, δὲν κόβει καλὰ παρὰ ὅταν ἔχη ὅλα τὰ δόντια του, ἐνῷ ἡ πεθερὰ δαγκάνει καλύτερα καὶ ὅταν δὲν ἔχη κανένα δόντι...

ΑΝΑΤΟΛΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΓΥΝΑΙΚΟΦΟΒΙΑ

Μιὰ νύχτα ὁ Σουλτᾶνος γυρνοῦσε μόνος του στοὺς δρόμους ντυμένος φτωχικά, γιὰ ν' ἀκούη καὶ νὰ μαθαίνη τί κάνει ὁ λαός του. Καθὼς περνοῦσε ἀπὸ ἕνα στενὸ εἶδε ἄξαφνα ἕναν ἄνθρωπο, ἕνα ντερβίση, νὰ βγαίνη ἀπὸ μιὰ πόρτα καὶ νὰ τρέχη φοβισμένος.

—Ποῦ πᾷς, ἄνθρωπε; τὸν ρώτησε. Τί σοῦ συμβαίνει;

—Φεύγω ἀπὸ τὸ σπίτι μου, εἶπε ὁ ἄνθρωπος. Φοβᾶμαι τὴν γυναῖκα μου.

—Δὲν ντρέπεσαι ἐσύ, ντερβίσης ἄνθρωπος, νὰ φοβᾶσαι τὴν γυναῖκα σου; τοῦ εἶπε ὁ Σουλτᾶνος.

—Ἐσὺ δὲν τὴν φοβᾶσαι; τὸν ρώτησε ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ ξέρη μὲ ποιὸν μιλάει.

—Καθόλου.

—Τί λές, ἄνθρωπέ μου; εἶπε ὁ Μεχμὲτ-ντερβίσης —ἔτσι τὸν λέγανε— τί λές! Κι' ὁ Σουλτᾶνος ἀκόμα φοβᾶται τὴν γυναῖκα του.

—Πῶς τὸ ξέρεις;

—Ἂς μὲ ρωτήση καὶ θὰ τοῦ τὸ πῶ.

Τοῦ φάνηκε παράξενο τοῦ Σουλτάνου καὶ ἄρχισε νὰ κουβεντιάζη μ' ἐκεῖνον τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ φαινόταν ἢ πολὺ ἔξυπνος ἢ πολὺ τρελλός.

—Ἄκουσε, τοῦ εἶπε στὸ τέλος. Ἐγὼ εἶμαι περιβολάρης στὸ παλάτι. Ὅσα μοῦ εἶπες θὰ τὰ πῶ αὔριο τοῦ Σουλτάνου κι' ἂν λὲς ἀλήθεια θὰ τοῦ πῶ νὰ σοῦ δώση καὶ χίλια φλουριά.

—Δέχομαι, εἶπε ὁ Μεχμέτης.

* * *

Τὴν ἄλλη μέρα παρουσιάστηκε ὁ Μεχμέτης στὸ παλάτι καὶ ζήτησε τὸν περιβολάρη. Οἱ θυρωροὶ ποὺ ἦσαν εἰδοποιημένοι τὸν παρουσίασαν στὸν Σουλτᾶνο.

—Καλῶς τὸν Μεχμέτη, τοῦ εἶπε ὁ Σουλτᾶνος.

—Ἀφέντη μου, ἤσουνα ὁ Σουλτᾶνος καὶ δὲν μοῦ τῶλεγες! λέει ὁ Μεχμέτης συγκινημένος.

—Ἔλα, πές μου τώρα πῶς καὶ γιατί φοβοῦμαι τὴν γυναῖκα μου; τὸν ρώτησε ὁ Σουλτᾶνος.

—Ἀφέντη μου, δὲν εἶνε καὶ τόσο εὔκολο, εἶπε πονηρὰ ὁ ντερβίσης. Πρέπει πρῶτα νὰ μοῦ δώσης ἕνα φιρμάνι γιὰ νὰ παίρνω ἕναν παρᾶ ἀπὸ κάθε ἄνθρωπο ποὺ φοβᾶται τὴν γυναῖκα του.

—Σοῦ τὸ δίνω.

—Μ' αὐτὸ θὰ γυρίσω ὅλο τὸ κράτος γιὰ νὰ μαζέψω χρήματα. Κι' ὅταν γυρίσω θὰ σοῦ πῶ τὸ μυστικό.

—Κι' ἂν δὲν μοῦ τὸ πῆς;

—Τὸ κεφάλι μου εἶνε δικό σου.

* * *

Πέρασε καιρὸς καὶ ὁ Μεχμέτης γυρνοῦσε ἀπὸ πολιτεία σὲ πολιτεία μαζεύοντας παράδες μὲ τὸ φιρμάνι τοῦ Σουλτάνου. Ὅταν ἐπέστρεψε, παρουσιάστηκε στὸ Σουλτᾶνο καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ διηγῆται θαυμάσια πράγματα ἀπὸ τοὺς τόπους ποὺ εἶδε.

Στὸ τέλος μίλησε καὶ γιὰ γυναῖκες καὶ ἐνθουσιάστηκε τόσο πολὺ ὥστε ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Ὡραῖες κοπέλλες, στὴ Δαμασκό!.. . Δὲν βάσταξα, Σουλτᾶνε μου, καὶ σοῦφερα μιὰ ποὺ εἶνε σὰν οὐρὶ τοῦ παραδείσου!...

—Σώπαινε, εὐλογημένε, μὴ φωνάζεις ἔτσι. Θὰ σ' ἀκούση ἡ γυναῖκα μου! τοῦ λέει τρομαγμένος ὁ Σουλτᾶνος.

Χμ... Πλήρωσε τώρα τὸν φόρο κι' ἐσὺ ποὺ δὲν φοβᾶσαι τὴν γυναῖκα σου! τοῦ εἶπε γελῶντας ὁ Μεχμέτ.

Καὶ ὁ Σουλτᾶνος πλήρωσε χωρὶς ἀντίρρησι.